

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/263/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113230732
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1113230732.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: I. L. , narodený dňa XX.X.XXXX, bytom G. č. XX, zastúpený JUDr. Lubomírom Müllerom, usadeným euroadvokátom, so sídlom Prievidza, Nábřeží sv. Metoda č. 120/14, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Račianska č. 71, o náhradu škody vo výške 40,05 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 26. mája 2015, č.k. 15 C 178/2013-41, v znení opravného uznesenia zo dňa 3. júla 2018, č.k. 15 C 178/2013-81, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 26. mája 2015, č.k. 15 C 178/2013-41, v znení opravného uznesenia zo dňa 3. júla 2018, č.k. 15 C 178/2013-81, vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 40,05 € od 27.5.2013 do zaplatenia a vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 69,05 € z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ō v o d n e n i e :

1.1. Okresný súd Bratislava I. rozsudkom zo dňa 26.5.2015, č.k. 15 C 178/2013-41, v znení opravného uznesenia zo dňa 3.7.2018, č.k. 15 C 178/2013-81, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 40,05 € s 8,5 % úrokom z omeškania ročne od 27.5.2013 do zaplatenia a náhradu trov konania O.. P. A. vo výške 69,05 €.

1.2. Žalobca žalobou (doručenou súdu prvej inštancie dňa 12.9.2013) žiadal, aby súd svojim rozhodnutím uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 40,05 € titulom náhrady škody podľa zákona č. 119/1990 Zb. ako cestovné náhrady G. - Z. a späť v súvislosti s pojednávaním vo veci sp.zn. T 55/1982 dňa 24.5.2012 na Okresnom súde Prešov.

1.3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomne, podaním z 11.2.2014, súdu doručeným 13.2.2014, s tým, že žalobca si uplatnil odškodnenie, ktoré žalovaný podľa § 24 ods.1 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii (ďalej len „zákon č. 119/1990 Zb.“) v spojení s § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom posúdil. Žalobca bol odsúdený rozsudkom bývalého Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 4.5.1982, sp.zn. T 55/82, a rozsudkom bývalého Vojenského súdu Prešov zo dňa 28.5.1985, sp.zn. 2 T 81/85. Predmetné rozsudky boli uznesením Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 6.3.1991, sp.zn. 3 Rtv 132/90, zrušené vo výroku o treste, ako aj všetky rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Stanoviskom Federálneho ministerstva obrany zo dňa 25.5.1992, sp.zn. Rtr/1076/91, bol žalobca čiastočne odškodnený vo výške 112.335,- Kčs. Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 17.5.2012, č.k. 2 Tv 2/2012-60, na základe povolenia obnovy konania trestné stíhanie zastavil, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 24.5.2012, č.k. 5 Nt 1/2012-60, bol zrušený rozsudok Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 4.5.1982, sp.zn. T 55/82 a uznesením zo dňa 27.9.2012,

sp.zn. 6 Tv 2/2012, bolo trestné stíhanie zastavené aj vo vzťahu k skutku, za ktorý bol žalobca odsúdený v roku 1982. Vzhľadom na uvedené žalovaný priznal žalobcovi podľa § 23 ods.1 písm. a/, c/ zákona č. 119/1990 Zb. odškodnenie vo výške 1.608,60 € titulom náhrady straty na zárobku, titulom náhrady trov trestného konania a titulom náhrady trov výkonu trestu odňatia slobody. Uplatnenú náhradu cestovných nákladov vo výške 40,05 € žalovaný nepriznal, keďže neboli dostatočne žalobcom preukázané. Návrh žiadal žalovaný ako nepreukázaný zamietnuť.

1.4. Súd prvej inštancie dôvodil, že z vykonaného dokazovania zo spisu Okresného súdu Prešov sp.zn. 6 Tv 2/2012 mal preukázané, že žalobca sa dňa 24.5.2012 zúčastnil verejného zasadnutia na Okresnom súde Prešov vo veci sp.zn. 5 Nt 1/2012, na ktoré bol predvolaný a bol vypočutý, na ktorom súd rozhodol o obnove konania a výrok o vine v rozsudku bývalého Vojenského obvodového súdu v Prešove sp.zn. T 55/82 zo dňa 4.5.1982 zrušil. Právny základ nároku nebol medzi účastníkmi konania sporný, v konečnom dôsledku žalovaný žalobcovi čiastočne plnil. Sporná ostala otázka náhrady cestovných nákladov, ktoré podľa názoru žalovaného neboli dostatočne vydokladované. S poukazom na výsluch žalobcu na verejnom zasadnutí dňa 24.5.2012 na Okresnom súde v Prešove, ako i zadokumentované bydlisko, mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca sa osobne z miesta svojho bydliska G. dostavil na verejné zasadnutie na Okresnom súde v Prešove a na cestu použil osobné motorové vozidlo F. K. EČ: MI XXX BU, ktoré je v evidencii vedené na žalobcu. Z osvedčenia o evidencii SB XXXXXX mal súd prvej inštancie o.i. preukázanú kubatúru, typ a spotrebu motorového vozidla. Keďže údaje o výpočte náhrady cestovných nákladov sú zhodné s osvedčením o evidencii, v súlade so zákonom o cestovných náhradách, súd prvej inštancie dospel k názoru, že žalobca osvedčil svoj nárok a súd prvej inštancie tomuto v celom rozsahu vyhovel. Ustanovenie § 16 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. nepochybne ukladá žalovanému povinnosť uspokojiť nárok na náhradu škody do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti a dáva žalobcovi titul v prípade, že v lehote žalovaný nárok neuspokojí, domáhať sa svojich práv na súde. Podľa názoru súdu, keďže žiadosť žalobcu o odškodnenie z 1.10.2012 bola žalovanému doručená dňa 26.11.2012, povinnosť žalovaného plniť bola do 26.5.2013.

1.5. Keďže žalovaný sa s plnením dostal do omeškania, súd prvej inštancie ho podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. zaviazal na úrok z omeškania a to dňom nasledujúcim po uplynutí šesťmesačnej lehoty (žiadosť o odškodnenie bola žalovanému doručená dňa 26.11.2012, šesťmesačná lehota uplynula dňa 26.5.2013), teda od 27.5.2013.

1.6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. (v spojení s § 150 ods. 2 O.s.p.), podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Súd prvej inštancie priznal trovy konania titulom zaplateného súdneho poplatku 20,- € a titulom trov právneho zastúpenia 49,05 €, spolu 69,05 €.

2. Proti tomuto rozsudku vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 40,05 € od 27.5.2013 do zaplatenia a povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 69,05 €, podal včas odvolanie žalovaný dôvodiac tým, že žalobca uplatnil svoj nárok na odškodnenie samostatnými návrhmi na začatie konania, aj keď čo do právneho základu ide o jeden nárok na odškodnenie podľa § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb., ktorý žalobca uplatnil u žalovaného dvomi žiadosťami o odškodnenie. Z uvedeného vyplýva, že z dvoch žiadostí o odškodnenie je vedených niekoľko súdnych sporov. Takéto konanie jednoznačne vyvodzuje záver, že ide o konanie, ktorým sa žalobca, resp. jeho právny zástupca, snaží získať výhodu, ktorú procesné právo nepredpokladá a súčasne je takéto konanie spôsobilé spôsobiť protistrane škodu vo forme nákladov spojených s právnym zastúpením. Takéto konanie má všetky znaky zneužitia práva, dokonca je možné ho považovať za šikanózne. Podľa § 18 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“) odmena advokátovi nepatrí za tie úkony, pri ktorých nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Pri určovaní náhrady trov konania je potrebné posudzovať účelnosť vynaložených trov a priznať náhradu výdavkov, ktoré boli potrebné na uplatnenie alebo bránenie práva. Na základe uvedeného skutkového stavu a zákonných ustanovení právny zástupca žalobcu pri uplatňovaní nároku na odškodnenie na súde, ktoré sa opiera o § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. nepostupuje s odbornou starostlivosťou, ním realizované právne zastúpenie nevykazuje žiadne známky hospodárnosti poskytovania právnych služieb a jeho konanie nemožno považovať za konanie, ktoré by bolo v súlade s dobrými mravmi. Všetky nároky mali byť uplatňované jedným návrhom, čo právny zástupca pri všetkej odbornej starostlivosti vedieť mal a musel, čím by sa predišlo zbytočným súdnym konaniam ako aj nákladom právneho zastúpenia. Žalovaný zároveň

namietal povinnosť zaplatiť úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 40,05 € od 27.5.2013 do zaplata, keďže v čase predbežného prerokovania žiadosti o odškodnenie žalovaným nebol uvedený nárok preukázaný. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti povinnosti zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania a trovy konania zmenil a rozhodol tak, že žalobca nemá nárok na náhradu trov konania a súčasne mu neprizná trovy odvolacieho konania. Žalovaný si neuplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného dôvodil, že má nárok na náhradu nákladov právneho zastúpenia a na náhradu zaplateného súdneho poplatku, pričom poukázal na niekoľko súdnych rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave v obdobných drobných sporoch. Žalovaný v šesťmesačnej zákonnej lehote na žiadosť o odškodnenie nereagoval. Žalobca vedel, že po podaní žalôb začne žalovaný konať a každú položku bude posudzovať samostatne, pričom niektoré uzná úplne, iné čiastočne a iné vôbec. Žalobca teda musel individuálne zvážiť, aké dôkazy pre akú položku môže predložiť a v čom a do akej miery môže jeho argumentácia pred súdom obstáť. V danom prípade išlo o náhradu cestovného, kde je dokazovanie odlišné napríklad od náhrady nákladov obhajoby alebo náhrady nákladov výkonu trestu. Pokiaľ žalovaný kritizoval právneho zástupcu žalobcu, že proti žalovanému vedie niekoľko desiatok, či stovky sporov, mal by uviesť, ktoré opatrenia učinil, aby sa týmto sporom vyhol. K úroku z omeškania sa žalobca vyjadril, že vo svojej žiadosti zo dňa 2.1.2013 vysvetlil, prečo musel použiť svoje osobné vozidlo. Technický preukaz k nemu žalobca zaslal už so svojou predchádzajúcou žiadosťou dňa 1.10.2012. Žalovaný však žiadne prejednanie žiadosti neučinil, čo znamená, že ani nevyzval žalobcu k nejakému ďalšiemu preukazovaniu nároku. Na záver navrhol, aby odvolací súd odvolanie zamietol, napadnutý rozsudok potvrdil a priznal mu náhradu nákladov právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

4. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

5. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

6.1. Predmetom preskúmania rozhodnutia súdu prvej inštancie je výrok, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 40,05 € od 27.5.2013 do zaplata, ako aj výrok, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 69,05 € spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku 20,- € a v trovách právneho zastúpenia vo výške 49,05 € za dva úkony právnej služby a to písomné podanie žaloby dňa 10.9.2013 a písomné podanie k vyjadreniu žalovaného zo dňa 25.2.2014. Dôvodom boli predovšetkým odvolacie námietky žalovaného, ktorý nepovažoval trovy právneho zastúpenia za účelne vynaložené a to z dôvodu, že žalobca sa svojho nároku na odškodnenie domáhal vo viacerých konaniach a neuplatnil si ich jednou žalobou. Takéto konanie považoval žalovaný za nehospodárne a zároveň za šikanózne, s cieľom navýšiť trovy konania.

6.2. Súd prvej inštancie, rozhodujúc o trovách konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 150 ods. 2 O.s.p., prihliadnuc na výšku žalovanej istiny 40,05 € ako i rozsah dokazovania mal za to, že prejednaný spor má znaky drobného sporu, preto trovy zastúpenia, ktoré si žalobca uplatnil za tri úkony právnej služby znížil tak, že trovy za úkon právnej služby prevzatie a príprava zastúpenia nepriznal.

6.3. Odvolací súd sa stotožňuje s argumentáciou žalovaného uvedenou v odvolaní, že v danej veci nebol postup žalobcu, zastúpeného právnym zástupcom, v súlade so zákonom o advokácii, keď právny zástupca žalobcu konal v rozpore so zásadou účelnosti a hospodárnosti konania. Právne zastupovanie klientov zo strany advokátov je potrebné vykonávať čestne a hospodárne. Nemožno to chápať tak, že advokát by mal znižovať svoje nároky na odmenu, ale mal by sa snažiť postupovať tak, aby nespôsobil prietahy v konaní, obštrukcie alebo iné neefektívne kroky, pri ktorých by napriek takémuto postupu požadoval odmenu. Za účelné sa považuje také riešenie, aby zbytočne neriešil právne problémy svojich klientov na viacerých úrovniach a pred viacerými orgánmi, aby vedel určiť postup bez zbytočného plytvania času a peňazí klienta a aby vedel, že je pre klienta prospešný.

6.4. V rozpore s touto zásadou je taký postup strany sporu, prípadne jej právneho zástupcu, keď sa viacerými žalobami domáha nároku, ktorý možno uplatniť jednou žalobou. Požiadavka na účelnosť a hospodárnosť konania pritom nekoliduje s dispozičnou zásadou procesného práva. Je skutočne len na

žalobcovi, koho bude žalovať a akým spôsobom, avšak aj takýto postup musí byť v súlade s ostatnými zásadami súdneho konania.

7.1. Odvolací súd je názoru, že súd prvej inštancie nevychádzal zo všetkých rozhodujúcich právnych skutočností a vec nesprávne právne posúdil v otázke náhrady trov konania. Popri zásade úspechu strany v konaní súd musí skúmať aj účelnosť trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie jeho práva. Trovy vynaložené účastníkom konania v spore musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo procesná ochrana proti takému tvrdenému nároku.

7.2. Účelnosť možno definovať ako nevyhnutnosť alebo právnu možnosť vynaloženia trov spojených s ústavne zaručeným právom na právnu pomoc. Je nepochybné, že trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelne vynaložené trovy považujú. Za účelne vynaložené (všetky) trovy právneho zastúpenia však nebude možné považovať trovy v prípadoch, keď strana sporu svoj nárok po častiach uplatňuje vo viacerých samostatných konaniach (ako je tomu v prejednávanej veci), napr. prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom ako aj ďalšie úkony právnej služby, vzťahujúce sa k tomu istému skutkovému a právnemu základu. Tým samozrejme nie je porušené ústavné právo strany (žalobcu) na právne zastúpenie, na právnu pomoc, ústavné právo na rovnosť účastníkov, teda rovnosť procesných strán.

7.3. K podobnému záveru dospel Krajský súd v Bratislave aj v obdobných veciach, napr. sp.zn. 2 Co 523/2014, sp.zn. 5 Co 204/2013.

7.4. Z obsahu predloženého spisu vyplýva, že žalobca si uplatnil náhradu trov konania celkom vo výške 93,46 €. Zastávajúc názor, že predmetná právna vec napĺňa znaky drobného sporu podľa § 200ea O.s.p., súd prvej inštancie, postupujúc podľa § 150 ods. 2 O.s.p., uplatnené trovy právneho zastúpenia žalobcu (73,46 €) znížil o jeden úkon právnej služby t.j. o sumu 24,41 €. Odvolací súd, poukazujúc na vyššie popísané dôvody, dospel k záveru, že nesprávny bol postup súdu prvej inštancie, keď žalobcovi priznal trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby, pričom odvolací súd za primerané považuje ich zníženie na náhradu za jeden úkon právnej služby, resp. nepriznanie náhrady trov konania vôbec. Odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že predmet tohto konania po právnej stránke nebol zložitý a nevyžadoval si po podaní žiadosti o predbežné prerokovanie nároku ďalšiu náročnú prípravu právneho zástupcu žalobcu z hľadiska aplikácie práva a právnej argumentácie.

8. Odvolateľ v odvolaní namietal aj povinnosť zaplatiť úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 40,05 € od 27.5.2013 do zaplatenia, keďže v čase predbežného prerokovania žiadosti o odškodnenie žalovaným nebol uvedený nárok preukázaný. Odvolací súd sa stotožňuje s predmetnou odvolacou námietkou. Aj podľa jeho názoru povinnosť zaplatiť náhradu škody v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, ktorým bolo ustálené, po splnení všetkých zákonných podmienok, že škoda vznikla a bola ustálená jej výška. Až márnym uplynutím lehoty na plnenie, určenej súdnym rozhodnutím, sa dlžník dostáva do omeškania.

9. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu zrušil (§ 389 písm. c/ C.s.p.) a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie postupovať v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C.s.p.). Primárne súd prvej inštancie preto ustáli, nadväzne na ďalšie s predmetnou vecou súvisiace súdne konania, účelnosť vynaložených trov právneho zastúpenia žalobcu v prejednávanej veci, s prihliadnutím na všetky rozhodujúce právne skutočnosti vyplývajúce zo spisu v prejednávanej veci a z ďalších spisov, s prejednanou vecou súvisiacich, a to v súlade s § 18 ods. 5 zákona o advokácii. Vzhľadom na zmenu procesnoprávnej úpravy, ku ktorej od rozhodnutia súdu prvej inštancie došlo, s poukazom na uvedené zväží splnenie podmienok pre použitie ustanovenia § 257 C.s.p. V otázke úrokov z omeškania súd prvej inštancie opätovne posúdi moment omeškania žalovaného s náhradou škody v prejednávanej veci. Následne riadne vyhodnotí vykonané dokazovanie, ustáli skutkový a právny stav, opätovne rozhodne a svoje rozhodnutie riadne odôvodní v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p.

10. O nároku na náhradu trov (aj tohto) odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 C.s.p., § 255 a nasl. C.s.p.).

11. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).